

ERC, l'ase dels cops?

written by Jaume Gras i Bartrolí | 18 de setembre de 2021

El president de la Generalitat va sortir també escaldat de la manifestació post-Covid de l'11 de setembre. A les 5 de la tarda, al carrer Fontanelles, ell i els seus escortes van marxar mig corrent de la zona on unes quantes desenes de persones l'increpaven amb els crits de "Vichy", "Traïdors" i d'altres que no reproduïrem. Recordava, per moments, la fugida del president Montilla de la manifestació del 2010. Un fet que tot i haver-hi imatges, fins ara, crec que ni la premsa de superfície ni la criptoprensa han reflectit.

La nit anterior va ser el president d'Esquerra qui va rebre una considerable escridassada al Fossar. Això és un tast de què esdevindrà cada cop amb més vehemència quan hi hagi convocatòries i es comprovin els resultats i les dilacions de la famosa taula. A l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, li van saber molt greu totes les escridassades. Ho entenc, però aquesta ràbia contra segons qui no és gratuïta, ni molt menys arbitrària. Ella hauria de saber perfectament que això de la política és massa seriós per frivolitzar com s'ha fet en els darrers temps. Especialment amb els temes relacionats amb la llibertat de la nació, la nació oprimida.

Per què les ires de tot plegat se centren més en els republicans que no en l'antic espai convergent? Doncs al meu entendre és perquè ERC, i especialment el president del partit, el senyor Junqueras, es presentaven com la força més genuïna, autèntica i capaç de fer el que no han estat capaços de liderar ni defensar. Ja pot anar parlant de l'ou de serp el senyor Sol planyent-se que els seus col·legues no puguin passejar-se amb tranquil·litat entre compatriotes i necessitin guardaespalles.

El grau de decepció i la percepció d'engany i manipulació recau directament en el lideratge fallit del president de

l'històric partit republicà. Fou qui més va vantar-se de la seva autenticitat independentista fa encara no cinc anys. Els de debò.

Tot aquest procés que estem vivint ha estat prou curt per no entendre quina ha estat la farsa política perpetrada pels seus protagonistes. Això no exclou els patiments, per descomptat, que desperten a escala personal tota la solidaritat que faci falta. Però políticament parlant, ha estat un engany extraordinari. El fet que molta gent ja no els hi tingui en compte el seu injust captiveri denota el nivell de cabreig existent.

Tots sabem que l'espurna del procés cap a l'1-0 es va iniciar amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre el misèrrim Estatut de 2006 aprovat per un 48 per cent de vots, solament 5 punts per sobre de la participació de l'1-0, amb garrotades incloses!

L'estatutet autonòmic del 2006 no va engrescar gaire a la ciutadania per raons contraposades. Cal recordar que ERC va ser l'únic partit del règim que en aquell moment va voler marcar un perfil propi, demanant l'abstenció, o el vot contrari, perquè el considerava insuficient. És evident que va encertar. També ho és que aquest posicionament responia a la supervivència del partit per l'endemà que s'aprovés definitivament la nova norma en un univers i un marc mental autonòmic absolut.

El cop de mall de l'Estat-Tribunal Constitucional, previst per tothom des de feia temps, va obrir la gran finestra d'oportunitat pels republicans que amb l'arribada al poder del PP van valorar que era el moment per rebentar i arraconar per anys i panys als seus oponents de "classe", la històrica CiU. Per fer-se un bon lloc.

Relacionar Espanya amb la intransigència i tots els mals quan mana exclusivament el PP i CiU ha estat el recurs elemental i

fàcil que sempre el règim autonòmic català, polítics i opinadors, i no han mirat prim per vestir la seva xerrameca del contrapès de poders a l'interior del gueto.

Amb aquest supòsit tan recurrent de les dretes reaccionàries i el suport indirecte de les entitats sobiranistes, Òmnium i l'ANC, va començar a practicar una pinça implacable al Govern d'Artur Mas amb la idea que tot aquest espai catalanista rebentés pels aires, com així es va produir gràcies també a la guerra bruta de l'Estat que va servir per destapar les seves particulars "irregularitats" i estafes. Primer va rebentar la coalició i després el partit de Jordi Pujol. El nacionalisme català, per molt autonomista i mesell que fos, feia i fa nosa, sobretot per la seva catalanitat. Ara preval la proposta criolla, com hem vist en la celebració populista dels "Coros y Danzas" de la Diada.

L'objectiu del senyor Junqueres i d'ERC era aquest. Fer-se un bon forat a l'autonomia. I per fer-ho van haver de fer el ronso, tant com van poder. Primer amb les llistes unitàries que hàbilment els hi va oferir el senyor Mas. Més tard, també sorprenentment, rebutjant la unitat (això tots dos partits) a les eleccions municipals de l'any 2015 en indrets tan cabdals pel procés com la capital. Unes eleccions en les quals ningú no va voler parlar de l'hipotètic paper de Barcelona com a capital d'estat, un fet que ja donava a entendre de què anava tot plegat.

Ara es veu perfectament que ERC tenia un gran pla. Un pla autonòmic per convertir-se en el pal de paller de les esquerres a Catalunya, una circumstància que el podia, pot, fer clau al Govern autonòmic per construir, amb la constatació de l'evolució demogràfica, tants tripartits com vulgui durant els 20 anys vinents. Les circumstàncies li han impedit de moment fer-lo efectiu. No sabem que hagués passat si Junts hagués guanyat les eleccions però veient les escandaloses infidelitats pretèrites amb els senyors Puigdemont i Torra, ens permeten especular el pitjor.

ERC es mor de ganes des de les eleccions del 155 de configurar aquest nou espai transversal.

No és estrany que a mesura que passa el temps i l'emotivitat de l'empresonament es relativitza, les fidelitats cegues disminueixin. És ben lògic que moltes de les persones que van anar amb valentia i bona fe a les urnes l'1-0, els votants que creien en la conducta correcta d'aquests polítics, comencin a lligar caps i estiguin molt emprenyats amb l'enganyifa, sobretot amb els que més es van distingir per tirar retòricament del carro al principi, però també els primers que van afluixar davant la fúria de l'Estat.